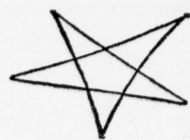

Berømt med et slag

Præst blev bokse-
dommer og helgen

MANGE kalder professionel boksnings verdens mest brutale erhverv. Men de professionelle bokkere svarer, at deres branche er den eneste, hvori man ikke kan nå til tops ved at slå på en modstander, der ligesom dem.

De fleste mennesker tror, at professionel sport er et forholdsvis nyt begreb. Men f.eks. boksnings er et meget gammelt erhverv. Det gamle Grækenland havde en stor stab af professionelle bokkere. Den kendteste af dem alle var Theagenes fra Thasos. Efter at han var blevet mester, slog han 1425 modstandere. Mange af dem slog han endog ihjel, og de fleste af resten til invalider.

Theagenes og hans kolleger fra den tid sad ned og arbejdede. Modstanderne anbragte sig overfor hinanden på hver sin sten og slog derefter løs, til den ene måtte bære bort.

DA romerne fik smag for denne sport, lavede de visse ændringer i reglerne. De bestemte, at bokkerne skulle stå op og kæmpe. Konkurrenterne anbragtes indenfor en cirkel. Efter denne har den firkant, hvori bokkerne i vore dage kæmper, stadig navnet »ringen«.

Grækerne kæmpede nu mod romere. De vindende blev nationalhelte hjemme. Der blev arrangeret boksekampe ved enhver lejlighed — såmænd også ved begravelser. Det var meget almindeligt med et boksestævne efter bisættelsen for at glæde den afdødes sjæl.

Da Hector var død, skulle der til hans ære arrangeres en kamp i Troja. Den tids berømteste nævekæmper hed Dares. Han opfordrede hvem som helst til at møde sig i »en kamp til døden«. Men ingen meldte sig — med undtagelse af Entellus, en gammel gladiator fra Sicilien. Ingen levede den gamle bokser en chance.

Dares sprang på sin modstander som et vildt dyr og med morder i øjnene. Entellus undgik imidlertid det farlige slag, og da Dares var træt, vendte kampen. Snart erkendte Dares, som havde villet kæmpe til døden, sit nederlag, og Entellus forbarmede sig.

De græske og romerske bokkere bar — hvor mærkeligt det end lyder — øreskyttere af læder. Men alle bokkere, der overlevede deres modstandere, bærer præg af deres håndværk. Som regel var bokkerne betalt af store felter, eller fyrster. Kejser Caligula i Rom importerede bokkere helt fra Afrika, og som præmier til de sejrende gav han smukke jomfruer.

En blødsødt kejser i Rom forbyd kort for Kristi fødsel alle nævekampe, og derefter blev boksnings glemt i århundreder.

OMKRING 1200 søgte en pater — af menneskekærlige grunde — at genoplive boksnings. Præsten, der senere blev kanoniseret som St. Bernardino, boede i Siena, Italien, hvor knivene til kom frem. Pateren begyndte at undervise de unge mænd i nævekampe og agerede tit selv som dommer. Han sparede derved mange menneskeliv.

Efter endnu ca. 450 år begyndte boksnings at blive en populær underholdning i England. Fra omkring 1720 begyndte tidligere mesterbokkere, James Figg, at undervise i London. Og snart efter åbnede flere andre bokse-institutter. Selv kvinderne blev grebet af denne sport. I 1722 kunne man i en London-avis læse denne annonce:

— Udfordring. Jeg, Elizabeth Wilkinson fra Clerkenwell, har haft en diskussion med Hannah Hyfield, og forlanger oprejsning. Jeg opfordrer hende til at møde mig i ringen og bokse om tre guineas. Hver af kvinderne skal holde en half-crown

i hver hånd, og den kvinde, som først taber pengene, har tabt kampen.

Omtalte Hannah var villig nok til at slå, og mange ville gerne se kampen. Men politiet læste også annoncen. De to amazoner blev truet med fængsel, hvis de ved at bokse stødte den offentlige moral.

EN stor bokser, Jack Broughton, fik i 1838 gennemført nye regler for nævekamp. Broughton indførte hvilepauser under kampene og søgte i det hele taget at gøre boksnings mindre hård. Da han døde, blev han året ved at blive begravet i Westminster Abbey, hvilket næsten kun er forbeholdt kongelige.

Broughtons regler blev senere revideret, men stadig kæmpede man uden handsker. Alligevel var disse kampe ikke nær så farlige som professionelle kampe af i dag. Reglerne sagde, at når en bokser var i gulvet, skulle han derefter have 30 sekunder pause. Efter pausen kunne han, hvis det passede ham, atter lægge sig ned i ringen og på den måde sikre sig en ny pause. For at gå i gulvet behøvede man slet ikke at være ramt af modstanderen.

På den måde kunne kampene vare meget længe. I den sidste verdensmesterskabs-kamp på bare næver — mellem John L. Sullivan og Jake Kilrain i 1889 — var Kilrain næsten længere tid nede, end han var oppe.

Omtalte Sullivan tog fra 1882 på en turné Amerika rundt. Man hævdede, at han betalte sine modstandere for at tabe. Dette rygte gjorde Sullivan så rasende, at han udsatte en belønning på 500 dollar til enhver uanset vægt og højde — som kunne slå ham ud i løbet af fire omgange. Ingen gjorde nogen sinde Sullivan de 500 dollars fattigere.

I 1805 hed de bare nævers verdensmester Henry Pearce. Han besøgte ved en lejlighed et fængsel, hvor han traf slagterlærlingen John Gully. Samme Gully sad i fængsel på grund af gæld. Han var en stor, stærk karl. Pearce, som kendte Gully fra tidligere, bad slagterlærlingen bokse et par træningsomgange med sig. Gully ligefrem bankede verdensmesteren.

En af Pearces fjender, spilleren Fletcher Reih, hørte om Gullys kamp og betalte hele hans gæld for at få ham fri. Derefter lod han Gully træne til en titelkamp mod Pearce. Kampen endte med, at Gully blev slået ud.

Da Pearce trak sig tilbage i 1806, gjorde Gully krav på titlen. Han lagde alle sine modstandere ned og tjente store penge. Den tidligere fange købte en kro. Senere købte han væddeløbsbøse, hvoraf to vandt det engelske Derby og formerede hans formue.

Slagterlærlingen Gully endte som mangelmillionær og medlem af Parlamentet.

Tom Cribb overtog titlen efter Gully. I 1810 besejrede Gribb negeren Tom Molineaux — den første amerikaner, som nogen sinde har kæmpet om VM-titlen. Molineaux var oprindelig slave fra Virginia, men blev p.g.a. sine evner som bokser frigivet.

Negeren besejrede mange stærke bokkere. Nogle navne fra Molineaux' første kampe kan ikke nævnes. For samtlige hans hvide modstandere optrådte anonyme. På den tid tabte man pestige, hvis offentligheden fik at vide, at man havde bokset mod en neger.

MANGE STEDER og i lang tid var boksekampe uden handsker forbudt. Omkring 1850 hed verdensmesteren Bendigo. Da han trak sig tilbage, havde han været arresteret og siddet i fængsel 28 gange for at have bokset illegalt. I fængslerne havde han læst i biblen, og da han trak sig tilbage som bokser, blev han præst.

En af de sidste og mærkeligste titelkampe med bare næver var den mellem Mace og Goss i England 1866. De dansede rundt om hinanden i tyve minutter og slog ud i den tomme luft. Ikke en eneste gang ramte de hinanden. Ingen af dem turde bynde. Politiet havde nemlig forbudt matches, og civile politifolk befandt sig mellem tilskuerne. Så opgav de kampen og mødtes først igen et halv år senere.

FA omkring samme tidspunkt forsøgte den berømte The Marquis af Queensberry at få handskerne indført. Det lykkedes ham i 1872. Han lavede specielle vægtsklasser og nedskær antallet af omgange m.m. Han ville gøre boksnings til den noble art af self defence.

Meningen med marquis'ens regler var god nok. Men amerikansk professionel boksnings må tage skylden for, at meningen ikke blev, hvad den skulle have været. Efter indførelsen af boksehandsker har boksnings kostet flere menneskeliv end før handskerne. Et enkelt år kostede boksnings 17 unge, sunde mennesker livet i USA.

Men der kan være store pen-

ge i professionel boksnings. Bokkerne får ikke alene deres indtægter fra selve kampene, men også gennem optræden i f.eks. avis-, TV- og biografreklamer. I 40'erne tjente en amerikansk bokser en ganske pæn sum ved på sine fodsåler at reklamere for en bestemt vare. Firmaet, der reklamerede, regnede nemlig med, at bokseren ville tabe. Og det gjorde han. Da han gik i gulvet, så mange annoncen under skosålerne — både i salen, på fotografier og på TV-skærmen.

I GAMLE DAGE fik tilskuere tit mere for pengene end i dag. Den længste boksekamp, man nogen sinde har oplevet uden handsker, fandt sted i Australien i 1856. De to kæmpende, James Kelly og Jack Smith, bokkede i seks timer og 15 minutter. I England bokkede Mike Madden og Bill Hays i 1849 185 omgange. Det varede i seks timer og tre minutter.

Med handsker har der været kæmpet endnu længere. I 1893 sloges Andy Bowen og Jack Burke i New Orleans. Efter syv timer og 19 minutter skulle bokserne ind til omgang nr. 111. Men begge nægtede at fortsætte.

Ingen af dem var i stand til det, og kamplederen erklærede kampen uafgjort.

Den næstlængste kamp med handsker endte også uden resultat. Den fandt sted i San Francisco i 1890 mellem Danny Neeham og Patsy Kerrigan. Kampen blev erklæret uafgjort efter seks timer og 39 minutter, da man var færdig med omgang nr. 100.

Den hidtil korteste kamp varede 10,5 sekunder. Den fandt sted i 1946 i USA.

ENKELTE professionelle bokkere har været i stand til at nå til tops indenfor to vægtsklasser. Kun én bokser, Henry Armstrong, har været verdensmester i tre klasser. I 1937 blev han mester i fjervægt og året efter først i weltervægt og derefter også i letvægt.

Før englænderne indførte deres regler, måtte bokkerne også spænde ben og nikke skaller. Det forbyd først Broughton og derefter marquis'en af Queensberry. Modstandere af boksnings siger spydigt, at denne sportsgren er den eneste, hvor man kan blive diskvalificeret for at bruge hovedet!

OTTO LUDWIG

Man må ikke stryge i herr Ulbricht

**AKTUELt's
Bonn-korrespondent,
STEIN VIKSVEEN
skriver den sørgmuntre
historie om, hvordan
man - ikke - interviewer
WALTER ULBRICHT**

Jige telefon, fører mig hen til en ny dyb stol, giver mig en bunke propagandabrochurer på svensk, dansk og norsk og beder mig vente.

Tyve minutter efter kom ikke pressesekretæren men hans stedfortræder. Igen de evige spørgsmål. Han er slet ikke forbavset over mit ønske. For ham ser det ud til at være den mest naturlige sag af verden at arrangere interview med Walter Ulbricht.

— Og tror De, det går i orden? spørger jeg. — Principielt set er vi positivt indstillet over for Deres ønske. — Og hvad skal jeg nu gøre?

Det var så enkelt. Vi må have en skriftlig bekræftelse fra Deres blad om, at det ønsker interviewet og en liste over de spørgsmål. De vil stille Walter Ulbricht. Resten er blot et spørgsmål om tid.

Jeg tog tilbage til Vesterlin, skaffede bekræftelsen, specificerede spørgsmålene og undgik alt, hvad der var aggressivt. Det blev sendt med posten tilbage. Jeg fik øjeblikkelig svar. På den anden side måtte de have endnu en bekræftelse. Vi måtte højt og helligt love ikke at stryge nogen af Ulbricht's udtalelser. — Derefter står intet i vejen for et interview. Bekræftelsen sendte jeg med brev til udenrigsministeriet.

Endelig, tænkte jeg, og sendte det mørke sæt til renssing. To dage senere kom et nyt telegram. Afsonderer var pressesekretæren. Han var høflig: Meget æret herre, stod der. Deres ønske om et interview med DDR's statsrådsformand kan desværre foreløbig ikke finde sted. Begrundelse: Ingen. Så høflig var han heller ikke.

Men »resten er bare et spørgsmål om tid«. Var det ikke det, han sagde, pressesekretærens stedfortræder?

BONN, Iordag
DET begyndte ganske enkelt: — Har du ikke lyst til at lave et interview med Walter Ulbricht?

— Jo.

— Så gør det da.

Det lyder så ukompliceret. Man rejser til Østberlin og spørger høfligt, om der bor en vis Walter Ulbricht her, og om han måske er villig til at svare på nogle spørgsmål?

NEJ, ikke i dag, hvor selv et interview med formanden i foreningen til dueopdrættets fremme koster timelange kampe med telefon og forvarerlesdamer. Henvend Dem til fruken Bumcke, stå på god fod med herr Paschke, for han har de aller bedste forbindelser til Gud og alle vigtige personer, og et eneste ord fra ham...

Den tyske promens har sin frøken Bumcke og herr Paschke. Og så Walter Ulbricht. Han hedder i Ulbricht's tilfælde Vogel og sidder i pressehuset i Friedrichstrasse i Østberlin. Hvordan jeg ved det? Jo, jeg gik på må og få til pressehuset. Receptionen var tom, elevatordøren spærret. Altså til fods til fjerde sal. Her har det østtyske presseforbund sit domicil. På trappen fik jeg den første kontakt: En husnisse, mistroisk, lille, gammel og arrig. Hvem

var jeg, hvad ville jeg, hvorfor ventede jeg ikke nede i receptionen? Jeg forklarede, at jeg gerne ville træffe en eller anden, som kunne være mig behjælpelig med et interview. Husnissen telefonerede længe og omstændeligt og beder mig så tage plads i presseklubben et øjeblik. Jeg synker ned i en af de dybe stole og venter på — herr Vogel.

Snart står han der. Det er slet ikke nogen alvorlig, humørløs funktionærtype. Jeg præsenterer mig, han glæder sig over at se mig, trykker hånd, inviterer til en udmærket middag, snakker, spørger, snakker igen, undgår alle ømtalelige emner og lader mig knapt nok komme til orde.

— Jeg vil gerne have et interview med Walter Ulbricht!

Det var vist første gang, han hørte det ønske. Nu beder han om at få pressekortet at se, studerer det og erklærer til slut: »Det ligger ikke inden for min kompetence«. Og det let forskrækkede tonefald han siger det i, gør ham troværdig. Men han hjælper mig videre, telefonerer og beder mig indfinde min pressesekretær i udenrigsministeriet i løbet af en time.

I udenrigsministeriet venter man mig allerede, selv om det kun er nede i receptionen. Tre uniformerede herrer står for modtagelsen, ser på mit pas, griber den uundgæ-